

„Mostanában megtanultunk álmodni a jövőről”

Ailer Piroskával¹ Rigó Róbert beszélget

– A Kecskeméti Főiskola létrejötte után, a 2000-es évek elejétől – amióta magam is látom az itteni folyamatokat – egy álmos, vidéki főiskolának nézett ki ez az intézmény. Úgy tűnik, hogy az utóbbi években fölgyorsultak az események, és országos jelentőségű dolgok történnek itt, egyre többször lehet hallani az országos sajtóban is a Kecskeméti Főiskoláról. Ehhez a lökést a Mercedes-beruházás adta, vagy anélkül is hasonlóan alakultak volna a dolgok?

– Úgy tudom, hogy igen, a Mercedes-beruházás indította el a változást; én 2010. október 1-jétől dolgozom a főiskolán, a Mercedesszel összefüggésben kerültem ide. Amennyire az előzményeket ismerem, és amennyit elmeséltek róla, a Mercedes-beruházással összefüggésben megjelenő mérnöki igény, azok az elvárások és elképzelések, amiket a cég megfogalmazott, adott a főiskolának egy nagy lökést. Ebben Palkovics László professzor alapvető szerepet játszott, aki a főiskolán 14 hónapig stratégiai rektorhelyettesként is dolgozott, de már korábban is itt tevékenykedett, illetve azt követően is. Ez volt az az időszak, amikor ő többek között engem is idehívott a főiskolára: 2010 nyarán beszélt nekem az itteni Mercedes-beruházásról, és arról, hogy ezzel kapcsolatban itt nagyon sok izgalmas feladat lesz.

– Miért pont a Knorr-Bremse körül összpontosultak ezek a folyamatok Kecskeméten? A Knorrnak a főiskolával már korábban is szoros kapcsolata volt?

– Igen, már korábban is megvolt a kapcsolat a Knorr-Bremse és a főiskola között. Már 2008 körül volt közös pályázata a két szervezetnek. A Knorrnak Budapesten – ahonnan én Kecskemétre jöttem – jelentős a kutató-fejlesztő feladatköre, és a K+F területén mindig szoros a kapcsolat a vállalatok és a felsőoktatási intézmények között, az egyetemeken működő kutatócsoportokkal, műhelyekkel, szakemberekkel is. A vállalatoknál gyakran megjelennek olyan témák, amiket a vállalat keretein belül nem lehet, vagy nem célszerű megoldani, ezért

¹ Ailer Piroska a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Közlekedésmérnöki Karán gépészmérnök szakon végzett, majd hivatásos katonaként a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemen tanított. Ezzel párhuzamosan a BME Repülőgépek és Hajók Tanszéken, majd a Gépjárművek Tanszéken is oktatott, 2003-ban szerzett PhD-fokozatot. 2005-től a Knorr-Bremse Fékrendszerek Kft. fejlesztőmérnöke, majd fejlesztési csoportvezetője. 2010-től oktat a Kecskeméti Főiskolán, a Jármű Tanszék vezetője, a duális képzés egyik kidolgozója, majd 2013. július 1-jétől a főiskola rektora.

igénylik, megrendelik a szakértelmet, a speciális műszeres vizsgálatokat és egyebeket a felsőoktatási intézménytől. A kecskeméti Knornnak és a GAMF Karnak is megvolt az ilyen jellegű kapcsolata, elsősorban műanyagos témákban. Belina Károly professzor ebben aktívan részt vett, és most is részt vesz, tehát ez azóta létező, folyamatos kapcsolat. Budapest azért került a képbe, mert amikor az itteni járműmérnök alapszakkal összefüggésben az oktatói kar kérdése előkerült, vagyis hogy kik oktathatnának Kecskeméten, akkor Palkovics László természetesen legabban a környezetben kezdett el gondolkodni, amiben ő akkor Budapesten dolgozott. Én a Budapesti Műszaki Egyetemen tanítottam, mellyel a budapesti Knornnak tradicionálisan jó kapcsolata van. Legalább öten-hatan voltunk abban az időben, akik tanítottunk a Műegyetemen, doktori fokozattal rendelkezünk mindannyian, ami fontos volt a Műegyetem számára is. Ebből a körből Palkovics László néhányunkat megszólított azzal az elképzeléssel, hogy meg kell kezdeni Kecskeméten a járműmérnökképzést, az új tanszék kiépítését.

– Ezzel párhuzamosan zajlott a Knorr kecskeméti kutatóközpontjának fejlesztése is?

– Igen, a Knorrban téma volt a gyárépítés már korábban is, és azóta Kecskeméten fölépült a technológiai központ, egy tesztközpont, és ezzel együtt mérnök kollégák is kerültek ide, illetve bővítés is történt a cég ezen részlegében. A Knorr-Bremse magyarországi viszonylatban jelentős kutatás-fejlesztési részleggel rendelkezik. A mérnökök száma ennek megfelelően a cégnél magas, és ilyen módon a GAMF Karral is nagyon jó a kapcsolat, részben Palkovics László révén is, aztán általam is öröklődött ez a jó viszony.

– A főiskola az utóbbi években a kecskeméti duális képzéssel országosan is mintává, elismert modellé vált a felsőoktatásban, elsősorban a mérnökképzés területén. Ez a képzési program-fejlesztés is a Mercedes elvárásaival kapcsolatosan indult meg?

– Nekik nagyon jó tapasztalataik vannak erről a képzési formáról. A hetvenes években kezdte meg működését a stuttgarti Duale Hochschule Baden-Württemberg, és ott kellő idő eltelt már ahhoz, hogy megfelelő tapasztalatok és vélemények alakuljanak ki. Mivel ez Németországban nagyon jól működik, – többek között az akkori gyárigazgatónak, Frank Kleinnek személyes tapasztalatai voltak, mert maga is duális képzésben tanult –, ő is, és a későbbi gyárigazgatók is támogatták, jónak tartják ezt a képzési formát. Így már az első időben megfogalmazódott, hogy ezzel itt nekünk foglalkoznunk kell. Magunk is úgy láttuk, hogy ez a képzéstípus egy gyakorlatiasabb főiskolai környezetbe nagyon jól beleilleszthető. Mivel a főiskolán egyébként is gyakorlatorientált a képzés, megvoltak és megvannak a vállalati kapcsolatok, erős a városi, regionális kapcsolatrendszer, így ez a feladat, véleményem szerint, illett a főiskola profiljába. A nagy kérdés az volt, hogy ezt hogyan lehet véghezvinni. A legnagyobb kihívást a duális képzésnek a felsőoktatás jogszabályi környezetébe történő beillesztése jelentette, tehát az, hogy belefér-e a magyar felsőoktatás akkori, 2010–11-es rendszerébe egy ilyen német modellnek az adaptálása. Ez akkoriban nem volt triviális kérdés. Ebben nagyjából egy egyéves munka volt, nemcsak a jogszabályi háttér megteremtésében, hanem a szerkezeti, tartalmi kidolgozásban is. Összeállt egy

csapat a GAMF Karon: Belina Károly akkori dékán volt az egyik fő mozgatórugó, a másik Palkovics László. Később sokan mások is, többek között jómagam is bekapcsolódtunk a munkába. Lényeges előrelépés volt 2011 szeptemberében az, amikor a cégek, a jövődóbeli vállalati partnerek is megjelentek a főiskolán, és onnantól kezdve a vállalatoktól delegált kollégák is részt vettek a rendszeres, heti megbeszéléseken.

– Ezeken már a Mercedes képviselői is részt vettek?

– Igen, a Mercedes annak okán, hogy ő volt a kezdeményező. A Knorr szerepe is logikus, hiszen mi is sokat beszéltünk erről a Knorrban, és Palkovics László, mint akkori knorros vezető, ezt fontosnak tartotta. Hittünk a duális képzésben, és a Knorr is fantáziát látott benne, a legelső pillanattól kezdve. Az egy nagyon szerencsés helyzet volt, hogy rögtön két jelentős helyi céggel tudtunk kezdeni. A mai napig meggyőződésem, hogy előnyére vált az azóta kecskeméti duális modellnek elnevezett rendszernek, hogy nem kizárólagosan a Mercedes speciális elvárásaira lett a modell kialakítva, hanem a kezdetektől két céggel tárgyaltunk, amelyek ráadásul különböznek is egymástól. Az egyik egy autógyár, a másik egy járműipari beszállító. Az egyik személyautó-, a másik haszonjárműterületen érdekelt. Más szempontokból is van különbség a két cég között, a Mercedes új volt Magyarországon, a Knorr-Bremse egy sokkal régebbi, magyarországi gyökerekkel rendelkező vállalat, tehát náluk az ismeretek más szinten álltak a főiskoláról, illetve a hazai felsőoktatásról. Ez nagyon szerencsés párosítás volt az elején, és miután csak két cégről volt szó, így nagyon jól menedzselhető volt. A GAMF Karon, a Kempelen-teremben voltak a találkozók, és itt próbáltuk a jogi kérdéseket értelmezni. Ez volt tehát az egyik fő csapásirány, a másik, hogy hogyan kell a modellt időrendben kialakítani, hogy a hallgató mikor, hol van, és milyen legyen az időbeosztása, mikor tud vizsgázni. Volt egy fontos szakmai kérdés is, a vállalati tanterv kérdésköre. A mai napig egy nagyon izgalmas kérdés, hogy egy 18–19 éves ifjúval pontosan mit is csináljon a vállalat a céges időszak alatt. Aztán megbeszéltük a kiválasztás folyamatát, azt, hogy miként kerüljön be a fiatal ebbe a rendszerbe, mikor és hol legyen a vállalati kiválasztás, és milyen módszerrel történjen. Ezenkívül foglalkoztunk a duális képzés marketing- és kommunikációs részével is, hogy jövődóbeli hallgatóink minél többet megtudjanak, megismerjék ezt a lehetőséget. Közben kidolgoztuk és akkreditáltattuk a járműmérnök alapszakot a GAMF Karon, épült a Járműtechnológia Tanszék jól felszerelt, új épülete, és 2011. szeptember végén megérkezett a Magyar Akkreditációs Bizottság jóváhagyása is. Mind a járműmérnök alapszakot, mind a duális képzést próbáltuk a „külvilág” irányába is kivinni. Ez nagyon izgalmas időszak volt, kíváncsian vártuk, hogy végül is hány jelentkező lesz, és hogyan tudjuk elindítani, a vállalatokkal együttműködve, az első duális évfolyamot.

– Mára ebből országos sikertörténet lett, mert gyakorlatilag az ország minden területéről érkeznek ide hallgatók, majd egyre több duális vállalati partner jelentkezett és néhány év múlva több felsőoktatási intézmény is átvette ezt a modellt. A kecskeméti duális képzési modell adaptálása mennyire sikeres, és ebben a Kecskeméti Főiskolának milyen szerepe van?

– Amikor a két céggel elindult ez a történet, akkor nagyon hamar sikereket értünk el. Siker alatt elsősorban azt értettük, hogy a két cég által meghirdetett 25 vállalati helyre több mint 300-an jelentkeztek. Ez részben kommunikációs siker volt, tehát sikerült nyilvánosságot adni a képzésnek, részben pedig azt mutatta, hogy van a diákok részéről egy igény, szülői igény, egyfajta társadalmi igény arra, hogy az a fiatal, aki éppen még a pályaválasztáson töri a fejét, ne csak a felsőoktatási intézményt lássa maga előtt, hanem egy életutat, karrierlehetőséget is, hogy lesz munkahelye, és hogy a tanulásnak valós munkaerőpiaci relevanciája van. A mai napig ez a kulcsa a duális képzésnek. A kezdeti sikereknek köszönhetően később nálunk is jelentkeztek cégek, hogy szeretnének duális partnereink lenni, és aztán elindult egy országos érdeklődés is. A többéves gondolkodás és tapasztalatok eredményeként nagyon sok mindent el tudunk mondani, kvázi meg tudunk tanítani az érdeklődőket, a vállalatoknak, a felsőoktatási intézményeknek, és gyakran a kormányzati szereplőknek is. A duális felsőoktatás országos szintre bővítése 2015 szeptemberétől indult, és ma már mintegy 200 cég biztosan részt vesz benne. Sok kérdés van még, velünk együtt ők is tapossák tovább azt az utat, amin mi annak idején elindultunk. Sok mindent kell még megtanulni, mert a felsőoktatásnak is tanulnia kell a vállalati világot, a vállalati világnak is tanulnia kell a felsőoktatást, tehát nem olyan egyszerű a feladat. Vannak már nagyon szép eredmények, a Magyar Rektori Konferencia éppen mostanában gyűjti az ezzel kapcsolatos véleményeket, tapasztalatokat. Van sok pozitív visszajelzés is, de vannak kérdések is, amelyekben próbálunk segítséget nyújtani. Nagyon sokan érkeznek hozzánk vendégek, érdeklődők, akik hozzák a kérdéseiket, részt veszünk konferenciákon, workshopokon, nagyon sok helyre hívnak bennünket ezzel kapcsolatban. Az a modell, amit kidolgoztunk és elindítottunk, az egyfajta etalonnak számít még most is. A cégek száma közben nálunk 40-re növekedett, ami házon belül is felvet rendszeresen kérdéseket, főként azt, hogyan lehet ennyi céggel jól kommunikálni, hogyan lehet az ő véleményeiket becsatornázni, hogyan lehet a hallgatói visszajelzéseket összegyűjteni, a visszajelzésekkel hogyan lehet csiszolni, tovább finomítani a modellt. A hallgatóktól is kapunk sok jó visszajelzést, de sok hasznos kritikát is.

– Az idén, 2016-ban végzett az első duális képzésben részt vevő évfolyam. A Kecskeméti Főiskolán most már több szakon, minden évfolyamon beindult a duális képzés. Mik a tapasztalatok a végzősökkel kapcsolatosan, mennyire vált be az az elképzelés, hogy a hallgatók azoknál a cégeknél fognak elhelyezkedni, ahol gyakorlaton voltak?

– A hallgatók döntő többségére ez így igaz. Az első évfolyam többsége megszerezte a diplomát, és a duális partnernél helyezkedett el. Van, aki nem, mert mindig van kivétel. Van, aki még nem végzett, majd most nyáron fog, mert mesterszakon szeretne továbbtanulni szeptembertől, és így addig is megmarad a hallgatói jogviszonya. Ezzel is foglalkoznunk kell, mert még nincs kitaposva, hogy mesterszakon hogyan folytathatja tanulmányait a nálunk duális képzésben részt vevő hallgató. Kellően tehetséges, okos fiatalok kerültek be a képzésbe, és látnak maguk előtt egy pályaképet, természetes, hogy szeretnék a mesterszakot is elvégezni. Van, aki külföldre készül mesterszakra, kinézett magának egy német

felsőoktatási intézményt, és oda szeretne menni. Nagy sikertelenséget nem tudok mondani, hogy valakinek ne jött volna össze ez a képzési forma, persze olyan is van, aki megcsúszott néhány tantárggyal. A többség ott van a cégnél és dolgozik. A Knorr támogatta a mesterszakon való továbbhaladást is, tehát pénzügyileg is tovább investál a hallgatókba, mert ott van egy nagy létszámú K+F részleg, így a mesterszakos végzettségűekre is szükség van. Sokat kell tehát foglalkoznunk az átmenettel is, többek között a duális szakképzés és a duális felsőoktatás átmenetének a kérdéskörével is.

– Nagy változások előtt áll a főiskola. Egyszerre történik az integráció a Szolnoki Főiskolával és ezzel párhuzamosan alkalmazott tudományok egyetemévé is válik a két főiskolából létrejövő új intézmény. Mennyire lesz mély ez az integráció? Hogyan fog kinézni az új intézmény a két városban, hogyan változik a képzési szerkezet?

– 2015 nyarán az akkor elkészített stratégiai tervben leírtunk sok-sok gondolatot, tervet a közös jövőről. Egy mélyebb – valóban oktatási szintű – integrációt tervezünk a két intézmény között. Azt szeretnénk, hogy a Szolnokon működő Gazdálkodási Kar, illetve a három mostani kecskeméti kar szervesen működjön együtt. Ez jelenti például a karok közötti átoktatás kérdéskörét, ami itt a főiskolán nálunk már működik, és ezt szeretnénk rájuk is kiterjeszteni. Szeretnénk, ha lennének további együttműködések az oktatásban és a kutatásban is. A gazdasági terület jelen van a GAMF Karon is, mert a mérnökképzésben a műszaki terület izgalmas párja lehet a mérnök-közgazdász szakirány, de ugyanez igaz az agrárterületre is. Ezek a képzési területek kiegészítik egymást, például egy közös pályázatban, egy tananyag kidolgozásában, és lehet tovább gondolkodni azon, hogyan tudjuk e területeken az együttműködést bővíteni. Az az elképzelés, hogy legyenek együttműködő csoportok, tanszékek, legyenek olyan közös kutatási témák, amelyek karokon átívelnek, és majd egyetemi szinten valósulnak meg. Nincs az az együttműködési szint, ami nem fejleszhető tovább. Soha nem lehet kimondani azt, hogy ez a maximum, tehát ennek sosincs vége, de igazán én most abban az intézményi integrációs szintben gondolkoztam, amit a Kecskeméti Főiskolán látok. Ez mindenképpen egy hosszú folyamat. Azt is látni kell, hogy amikor a Kecskeméti Főiskolát megalapították három, korábban önálló intézmény összevonásával, akkor sem egyik évről a másikra ment ez végbe. Nagyon sokat kell azon dolgoznunk, hogy az emberek megismerjék egymást, a lehetőségeket, tudjunk egymásban gondolkodni, egymás kapacitásaiban, munkaerejében, kollégáiban. A munkatársak mozgatása sem lesz egyszerű, ez még néha Kecskeméten is kihívás, nemhogy 70 kilométer távolságból, tehát ez komoly logisztikai és órarendi kérdés lesz, és további problémákat fog fölvetni. Aztán majd a következő években fog az igazán kiderülni, hogy sikerült-e ezt megoldani.

– Kecskeméten egy régi álom válhat valóra azzal, hogy egyetemváros lesz. Eddig azt lehet mondani, hogy Kecskeméten a lakosság számához és a város gazdasági erejéhez képest a felsőoktatás súlya csekély volt. Például Eger 55 ezer, Veszprém 60 ezer fős város és jóval nagyobb felsőoktatással rendelkeznek. Az, hogy egyetemmé válik a Kecskeméti Főiskola, az oktatás minőségében, az oktatók, kutatók számában, a tervezett szakok és

hallgató számában mit fog jelenteni? Vagy csak megváltozik a neve, kicseréljük a cégtáblát, a pecséteket, hogy eddig főiskola volt és most már egyetem lesz, és nagyjából minden marad a régiben? Ezzel a lépéssel azért újabb lehetőségek, kapuk nyílhatnak meg. Van-e erre vonatkozó konkrét elképzelés az intézményfejlesztési teroben (IFT)?

– Azért nem egyszerű válaszolni, mert az, hogy mi egyetemmé válunk, az jogilag egyik napról a másikra fog megtörténni. Egy beszédemben mondtam, hogy június 30-án a főiskoláról megyünk haza, és július 1-jén az egyetemre jövünk be, ilyen értelemben ez „elvágólag” értendő. A felsőoktatásban, a napi gyakorlatban meg semmi sem működik elvágólag. A fejlődés már korábban megkezdődött, és ez haladni fog tovább. Inkább úgy látom, hogy az egyetemi cím megszerzése egyfajta szintjelzője, elismerése annak, ami eddig itt zajlott, és azt szeretnénk, hogy ez folytatódjon tovább, és ténylegesen megfeleljünk az alkalmazott tudományok egyeteme elvárásainak. Ezek a tervek benne vannak az Intézményfejlesztési Tervben is, és az is, hogy egyszer szeretnénk valódi egyetemmé válni, a szó klasszikus értelmében. Aki egy kicsit is járatos a felsőoktatásban, az tudja, hogy mennyire fontos a doktori iskola az egyetemeken, így mi is szeretnénk létrehozni majd egy doktori iskolát, az egy nagy mérföldkő lesz ismét. Amikor ez majd megtörténik, az ennek az új fejlődési szakasznak egy következő jelzésértékű pontja lesz. Az, ami itt történt az elmúlt években, és amit szeretnénk a következő években elérni, annak a folyamatnak egy szimbolikus megjelenése az, hogy most egyetemmé alakulunk. Ez a szimbolikus megjelenés nagyon fontos, mert a sikereinket, az eredményeinket sokféleképpen lehet mérni, vannak különböző mutatószámok, amivel egy felsőoktatási intézményt értékelni szoktak. De az mindennél nagyobb jelentőségű dolog, hogy méltónak tartanak bennünket arra, hogy egyetemmé válhatunk, és azt gondolom, hogy itt a városban a lakosok, a kollégák, a hallgatók számára is nagy jelentősége van annak, hogy itt egyetem lesz, és egyetemi polgárok leszünk. Ennek nagyon nagy jelentősége van, és ez további lendületet is fog adni az intézménynek. Úgy is mondhatnám, hogy értékelték minket, és jól mentünk át ezen a „vizsgán”, és így egyetem lettünk. A valódi egyetemmé válást is komolyan gondoljuk, érdekes módon ezt most mindennél komolyabban állítjuk, mert „vérszemet kaptunk”, és hiszünk abban, hogy létre tudjuk hozni a doktori iskolát is. Szóval vannak gondolatok, elképzelések, tervek és megkezdett cselekedetek is a doktori iskola létrehozására. Az egyetemmé válás nagyon sokat lendít a főiskolán, a felsőoktatási intézmény presztízse egy nagyon lényeges, és eléggé nehezen megfogható dolog, megváltoztatni évek kitarató munkájába telik.

– A felsőoktatásban az egyik legfontosabb mutatószám a hallgatói létszám alakulása, a diákok azzal szavaznak, hogy idejönnek, vagy nem jönnek ide. A napokban ismertük meg a jelentkezési adatokat. Hogy alakultak az elsőhelyes jelentkezések ebben az évben? Tehát röviden, a leendő hallgatók mennyire értékelték ezt a munkát?

– Ez mindig egy nagyon izgalmas időszak, mert a jelentkezések száma tükröz egyfajta társadalmi véleményt arról, hogy hogyan értékelnek minket. És ez szépen nőtt az idén. Az elsőhelyes jelentkezők száma főiskolai szinten 9,8%-kal nőtt az elmúlt évhez képest, az összes jelentkezőé 8,6%-kal. Ezzel nagyon elégedett

vagyok. Persze ezekből az éves adatokból nem lehet messzemenő következtetéseket levonni, de évek alatt kirajzolódnak trendek, amit egy adott évben is sok minden befolyásolhat, például most az, hogy 280 pont maradt a bejutáshoz szükséges minimális ponthatár, és ez jelentkezésre motiválhatta a fiatalokat. Az is ösztönző lehetett, hogy most a felvételin nem kellett eljárási díjat fizetni, mert ingyenes lett. Nehéz megmondani, hogy ezeknek a változásoknak volt-e, és milyen mértékű hatása az előző évi adatokhoz képest. Országosan is nőtt a jelentkezők száma, de nálunk jobban.

– *Az újabb szakok, például a járműmérnök, mennyire sikeres, és a most induló gazdasági területen az első szakra, a gazdálkodás és menedzsmentre hogyan alakult a jelentkezők száma? Mennyire sikerült felkelteni az érdeklődést az új képzési terület és szak iránt?*

– A járműmérnök alapszak évek alatt elért egy stabil szintet, ami azt jelenti, hogy évente körülbelül száz-százhusz hallgatót tudunk felvenni. Ez egy szép létszám a mi viszonyainkhoz képest. Néha kicsit több, néha kevesebb, de úgy látszik, hogy a szak iránt megvan a kitartó érdeklődés. A gépészmérnök és a járműmérnök szakok stabilak, most a mérnök-informatikus szak is jobban szerepelt, mint az elmúlt években, aminek nagyon örülünk. A GAMF Karon tehát ezek a szakok nagyon jól működnek. A figyelem mindig az újra összpontosul, mert fogalmunk sincs, hogy fog debütálni, nincs bázis, amihez viszonyítani lehetne. Nagyon odafigyeltünk a gazdálkodás és menedzsment szakra, és ott is szépen alakultak a jelentkezések. Nappali tagozatra 300-an jelentkeztek, levelezőre százan. A dolog annyiban bonyolult, hogy ebből még nagyon nehezen tudjuk megbecsülni a felvettek számát, mert ezen a szakon 448 pont az államilag finanszírozott minimumponthatár. Itt a főiskolán ez a képzési terület nekünk még új, így egyelőre nem könnyű előre jelezni, hogy körülbelül mennyi lesz a felvettek száma. A műszaki területen, ugyanígy az agrár- és a pedagógusképzési területen a jelentkezők számából, a sokéves tapasztalatokból kiindulva, egészen pontosan meg tudjuk határozni, hogy hány főt tudunk felvenni.

– *A másik fontos változás a főiskola életében, hogy a Magyar Nemzeti Bank (MNB) megvette a Bács-Kiskun Megyei Kórház Izsáki úti, kiürített épületegyüttesét, és egy átvizsgálás után úgy döntött az MNB által alapított Pallasz Athéné Domus Mentis Alapítvány (PADMA) kuratóriuma, hogy azokat nem érdemes felújítani, mert rossz állapotban vannak, így ezeket lebontották, és hamarosan megkezdődik az új Gazdálkodási Kar építése. Miért Kecskemétet választották helyszínül?*

– Azt gondolom, hogy ez a beruházás is az elmúlt évek eddig ismertetett fejlődésének a mérföldköve. Kecskemét és térsége nagyon dinamikusan fejlődik, mi vállalati szinten rendszerint a mérnökökről szoktunk beszélni, mert a gépipari, járműipari cégeknél elsősorban mérnökök kellene. De egyre inkább szükség van gazdálkodási szakemberekre is, és nem feltétlenül a közgazdászokra gondolok itt. Az angol nyelvben jobban elválik ez a két terület, mert van az „economics”, a közgazdaságtan, gazdaságtan, de amivel mi igazán szeretnénk foglalkozni, az az úgynevezett „business administration”, tehát a gazdálkodás. Ennek a területnek a városban és térségében jelentős szakemberigénye van, és itt már nemcsak vál-

latokról, hanem intézményekről is beszélhetünk, akár bankokról, akár állami, önkormányzati intézményekről is. Van tehát egy jelentős munkaerőigény ezen a területen is. A térségbeli gazdasági fejlődésnek, amiről itt beszélünk, fontos része, hogy legyen ezen a területen is megfelelő szakemberképzés és -utánpótlás. A főiskolán erről korábban is szó volt, és időről időre előkerült, hogy a gazdasági képzési területre szükség lenne. Nem könnyű folyamat azonban egy új képzési területet kialakítani. Bármelyik képzési területet választanánk, annak a kialakítása is hasonlóan nehéz feladat lenne, oda megfelelő oktatókat kell találni, nem is egyet, hanem többet, ez a gazdasági területen is komoly kihívás volt. Ebben évek munkája van, hogy ezt létre lehetett hozni. Bízom benne, hogy a gazdasági szakok is elindulnak duális képzési formában, és igazából azt reméljük, hogy a hallgatók olyan tudást fognak szerezni, a pénzügy-számviteltől kezdve, a kontrollingon, vállalatirányításon, marketingen át, a kis- és közepes vállalkozások (kkv) fejlesztéséig, amelyek itt a térségben jól hasznosíthatók lesznek. A szakirányok kapcsán kifejezetten fontosnak tartjuk a kkv-k fejlesztését, de kultúramenedzsmentben is gondolkodunk, ami egy nagyon különleges terület lesz és sokféle ötletet kapunk hozzá. Szóval ez egy izgalmas és új terület lesz, a főiskola életében. Azt remélem, hogy ez is egy hasonlóan sikeres történet lesz, mint amilyen a járműmérnökképzés lett.

– Július 1-jétől az egyetem úgy fog fölállni, hogy marad a három kecskeméti kar, és Szolnokon létrejön egy negyedik, a Gazdálkodási Kar. Ha Kecskeméten 2017 szeptemberére megépül az új campus, és már nemcsak egy évfolyam, hanem több is lesz, esetleg több szak is, akkor két gazdasági kara is lesz az egyetemnek, és az egyik Szolnokon, a másik az Izsáki úton fog működni, vagy egy kar lesz, és két telephelyen funkcionál?

– Az integrációnak ez egy elég neuralgikus kérdése volt, és talán még most is az, mert ez egyfajta önállóság kérdése is. A szolnoki kar – ami most július 1-jével létrejön – önállóságának a kérdése mindig erősen érzelmi kérdés is, hogy mi legyen, hogy legyen, és hogyan irányítsuk. Mind a két változat életképes, logikailag a mi főiskolai működésünkbe illeszkedne, mivel egy diszciplína, akkor egy kar, és a kar vezetője a dékán, aki az egész diszciplínát irányítja, akár több telephelyen, Kecskeméten és Szolnokon is. Ami nyilván fölveti azt a kérdést, hogy azért ennek a karnak az irányítása mégiscsak Kecskemétről történjen, ami persze Szolnokon nehéz kérdéseket vet fel. Az sem elképzelhetetlen, és erre is van azért Magyarországon példa, hogy ugyanabból a diszciplínából két különböző kar legyen, sőt akár ennél több is, ahol azért ezek profilban mégiscsak eltérnek egymástól. Ez egyelőre nem aktuális kérdés, mert most a GAMF Karon belül indul a gazdálkodási és menedzsment szak, és ahhoz, hogy mellette más szakok is induljanak, és önálló karrá váljon, még idő kell, mert ahhoz még több oktató kell. Ezért aztán egy időre nyitva hagytuk ezt a kérdést azzal, hogy körülbelül még két évünk van arra, hogy megszülessen a végleges válasz. Ez egyrészt azon fog múlni, hogy mi milyen gyorsan tudjuk a kart felépíteni, másrészt azon, hogy Szolnokon hogyan sikerül rendezni a viszonyokat, sikerül-e ott a képzéseket megerősíteni, sikerül-e a finansziális helyzetet rendezni, ami a következő két évben meghatározó lesz. És aztán majd meglátjuk.

– *A tervek szerint a gazdálkodási és menedzsment szak után Kecskeméten milyen gazdasági szakok indulnak?*

– *Vannak terveink, a vezetés és szervezés mesterszakon dolgoznak most a kollégák, mert logikailag ez a mesterszak párja, folytatása a most induló gazdálkodási és menedzsment alapszaknak. Az alapvető feltétel az oktatók kérdése. Ha ki tudjuk választani azt a szakot, amit le tudunk fedni, vagy tudunk a hiányzó területre oktatókat találni, akkor meg tudjuk csinálni. A megfelelő végzettséggel, publikációs háttérrel rendelkező oktatók megtalálása és idevonzása nem egyszerű feladat. Az egész főiskolának ez az egyik legnehezebb feladata, ez így volt már az elmúlt években is, és most is így van, és ez így lesz még egy ideig. Nagyon komoly kihívás az oktatói kör kialakítása, mert nekünk egyszerre kell pótolnunk azokat, akik nyugdíjba mennek, és mellette bővíteni azokon a területeken, ahol terveink vannak, ahol új szakokat szeretnénk indítani. A nagy egyetemek óriási előnye, hogy ott van mesterképzés és több doktori iskola, ahonnan ki tudják nevelni, és pótolni tudják a szakembereket. Gondolkodunk rövidebb ciklusú képzésekben is, ezek inkább a vállalati igényekhez igazodnának, nagyon rugalmasan, ami szintén fontos feladat. Aztán belevágtunk nemcsak a gazdasági területen, hanem főiskolai, lassan egyetemi szinten egy nemzetköziesítési nagy projektbe is, ami szintén évek munkája lesz, nagyon reméljük, hogy összejön. Szóval van feladat bőven.*

– *A Kertészeti Karon évek óta van már két mesterszak, a kertészmérnöki, illetve a gazdasági és vidékfejlesztési MSc. Más területeken várható, hogy tudunk indítani mesterképzést?*

– *A kari tervekben mindenhol szerepel, de hogy ebből mi tud megszületni, az ugyanígy oktatói kérdés. A GAMF Karon a gépészmérnök mesterszakon már dolgoznak. A Műegyetemmel együtt pedig azt tervezzük, hogy a járműmérnök MSc-t székhelyen kívüli képzés keretében indítanak Kecskeméten. A kari tervekben a Tanítóképző Főiskolai Karon is szerepel Szolnokkal közösen egy mesterszak indítása. Az Intézményfejlesztési Tervben sok-sok tervet, gondolatot gyűjtöttünk össze, néha eszembe is jut, hogy ha a felét meg tudjuk csinálni, az már nagyon-nagyon jó lesz. Mostanában megtanultunk álmodni a jövőről. Az tény, hogy mindez azon múlik, hogy fel tudjuk-e oktatókkal tölteni a hiányzó területeket, el tudjuk-e indítani az új szakokat, akkreditáltatni tudjuk-e azokat, és nagyon figyelniünk kell, hogy mire van valódi munkaerőpiaci igény. Az egyetemi út, amit kitűztünk magunk elé célként, azt hozza magával, hogy a mesterszakokon és a doktori iskolán kell gondolkodnunk és dolgoznunk. Mert ezen a területen évek telnek el úgy, hogy igazából a munkának, a befektetett energiának látszatja sincs. Talán majd egyszer lesz, de előtte bele kell fektetni néhány évet biztosan.*

– *Az oktatás mellett a felsőoktatás másik nagy területe a kutatás és fejlesztés. Kecskeméten ennek elsősorban a mezőgazdaság területén van tradíciója, először a Szőlészeti és Borászati Kutatóintézet, majd a Zöldségkutató Intézet jött létre, 1984-ben megalakult a Magyar Tudományos Akadémia Regionális Kutatások Központja Alföldi Tudományos Intézetének Kecskeméti Csoportja. A főiskolán eddig is folytak kutatási, fej-*

lesztési és ipari bérmunkák. A város dinamikusan fejlődő gazdasági környezetében a kutatás, fejlesztés, innováció (K+F+I) területén mennyire lesz képes megjelenni az új egyetem?

– Ennek is már komoly múltja van a főiskolán. Vannak olyan kutatócsoportok, olyan tudományos területek, amiket tradicionálisan művelünk, ez mindhárom karra igaz. A kérdés az, hogy mennyire keresnek minket ezekkel a témákkal, mennyire vannak a vállalatoknak ilyen témái, amit ők maguk művelni szeretnének, vagy éppen velünk együtt szeretnének művelni. Ezen megkeresések száma szépen növekszik, és ebben most az új EU-s pályázati rendszer jócskán szerepet játszik. Ezek a pályázati kiírások arra inspirálják a felsőoktatási intézményeket és a vállalatokat is, hogy közösen munkálkodjanak, közös K+F+I projekteket csináljanak. Ez a pályázati ciklus még indulóban van, nagyon várjuk a lehetőségeket, és már szép számmal vannak vállalati megkereséseink, vállalatokkal közös pályázataink, amiket benyújtottunk. Nagyon fontos lenne, hogy akár pályázati, akár vállalati forrásból, de ezek a közös kutatások, munkák fejlődjenek. Azt meg kell jegyezni, hogy az ipari bérmunka, a K+F nem teljesen esik egybe az akadémiai tudományos vonal építésével, a kettő nem ugyanaz. Egy vállalat megrendelésére végzünk szakértéseket, méréseket, vizsgálatokat, elemzéseket, számításokat készítünk, aminek vagy van tudományosan is értéke, vagy nincs, de a partnernek azért ez egy nagyon fontos információ. Ha van tudományos értéke, akkor a vállalat birtokolja azt. Mivel a vállalat finanszírozza ezeket a projekteket, nyilván eléggé korlátozott az, ami ebből publikálható. És ehhez képest van az alapkutatáshoz, illetve az akadémiai világhoz kapcsolódó tudományos munka, ami azért jócskán erősítésre szorul. A feladat az, hogy a vállalati munkákból kiindulva, azokat továbbfejlesztve, vagy önállóan legyenek olyan témáink is, melyek az alkalmazott kutatásokba tartoznak, vagy ennél mélyebb vonalat visznek. Alakulóban van egy akadémiai kutatócsoport létrehozása itt Kecskeméten, több olyan vállalattal is kapcsolatban vagyunk, amelyek kutatás-fejlesztésben is gondolkodnak, akár kutatás-fejlesztési intézet létrehozásában is. Tehát vannak olyan kapcsolatok, amelyek erősítenék ezt a klasszikusabb, tudományosnak tekintett vonalat. A publikációs teljesítményünk szempontjából nagyon fontos lenne, hogy ezekbe is aktívan bekapcsolódjunk.

– A régebben Kecskeméten működő multinacionális vállalatokkal a főiskolának mára kialakult egy partneri viszonya, jól működő kapcsolata, amiben a kutatások, mérések terén is vannak együttműködések. Ahogy a Mercedes-gyár megépült, és elkezdődött itt a termelés, egyre több beszállító telepszik meg a környékben. Amikor az ember a város délnyugati részén jár, azt látja, hogy újabb és újabb oszloperdők nőnek ki a földből. A Mercedesszel és ezekkel az új vállalatokkal a főiskolának van-e kutatási kapcsolata? Érthető, hogy egy gyár indulását követően ki kell termelni a beruházási költségeket, és most a profittermeléssel vannak elfoglalva, és még nem annyira a helyi beágyazódással, ami valószínűleg egy következő lépcsőfok lesz. Várható-e, hogy az egyetem ezen a területen is új kihívásokkal szembesül, erre kell-e, és fel tudunk-e készülni?

– A kapcsolat megvan. Alapvetően az együttműködés azon alapszik, hogy mit tudnak rólunk. Vannak bizonyos témák, amikről tudják, hogy a főiskola azokat ismeri, műveli, legalábbis a régebben itt lévő cégek már tudják. Aztán

néha kiderül – rendszerint véletlenszerűen, például amikor a duális képzés miatt idejönnek a cégek vezetői, képviselői –, hogy nekünk ez is van, meg az is van, ezt is meg tudjuk csinálni, és azt is. Például az egyik Kutatók Éjszakáján volt itt egy bácsi, aki sétált késő este a GAMF területén, és azt mondta nekem: „Kedveském, negyven éve itt járok el az Izsáki úton, de fogalmam sem volt, hogy itt mennyi mindenük van.” És ezzel nem csak a bácsi van így, hanem a vállalatok vezetői, munkatársai sem feltétlenül tudják, hogy mi van itt. Főleg azok nem, akik mostanság érkeztek Kecskemétre. Ezért nagyon fontos a nyitottság és az, hogy meg tudjuk magunkat mutatni. Ennek megint csak van egy kommunikációs vetülete, az, hogy beszéljünk arról, mi mindent csináltunk, mi mindenünk van, mi mindenre vagyunk képesek. Magunkban is tudatosítanunk kell, hogy mi mindenre képes a szomszéd tanszék, vagy a másik karon dolgozó kolléga, tehát ez a belső tudatosság kérdése is, hogy ismerjük egymást, és tudjuk egymást ajánlani vagy a szomszédot, és hogy ezt ki tudjuk vinni a főiskolán kívülre is. Ha a feladatot elvégeztük, akkor még nincs vége, azt kommunikálni is kell, például kiadványokban. Most készült egy nagyon szép kiadványunk, és néha a vendégek, akik jönnek hozzám, és lapozgatni kezdik, megdöbbennek, hogy tényleg mennyi minden eszköz, laboratórium és műszer van itt, és így nem tudják, hogy a Kecskeméti Főiskola képes ilyen-olyan témákban partner lenni. Ezen majd változtatni kell, és tudatosabban foglalkoznunk azzal, hogy mi mindenre vagyunk képesek, milyen szolgáltatásokat tudunk nyújtani. Ennek gyakran az az oka, hogy az ipari bérmunka, és időnként a K+F területek is, nagyon személyhez kötöttek, tehát van egy kolléga, akinek bejárattott kapcsolatai vannak, ismerik a vállalatok, és személy szerint neki hozzák a feladatokat. Ez egyrészt persze jó dolog, mert az ő személye egyfajta referencia, másrészt ez egyfajta kockázatot is rejt, mert ha egyszer nyugdíjba megy, kiesik az egész kapcsolati kör.

– *A duális képzés egy elég jó eszköz lehet a vállalati kapcsolatok építésére, nem?*

– De igen, mert sokszor jönnek ide a duális partnerek, beszélgetünk – ahogy mi most éppen ülünk itt a fa alatt –, hogy mi ezzel is foglalkozunk, meg azzal is, azután körbenézünk a tanszékeken, a laborokba is bemegyünk. Szóval ez az egymás felé történő nyitás, ez hoz ilyen típusú megkereséseket is.

– *A felsőoktatási intézmények harmadik missziója, a társadalmi szerepvállalás, a helyi beágyazódás. A főiskola itt Kecskeméten, vagyis majd a leendő egyetem mennyire tud beilleszkedni a város életébe, mennyire van szerves együttműködés a város és a főiskola polgárai, intézményei között? Én azt gondolom, hogy ez nem annyira erős, a főiskola karai korábban bezárkóztak a maguk belső világába. Kétségtelen, hogy az utóbbi időszakban történt egyfajta nyitás, de ez szerintem lehetne ennél sokkal erősebb is. Az Izsáki úti beruházás során lesz olyan új épület is, amely ebből a szempontból egészen új lehetőségeket teremthet. Várható-e ezen a területen egy erőteljesebb nyitás?*

– Ez is egy folyamat, ami elkezdődött, és erősítenünk is kell. Ebbe a harmadik missziós feladatkörbe nagyon sok minden beletartozhat, a tudomány disszeminációjától kezdve a középiskolákkal, általános iskolákkal való kapcsolat-tartásig, az együttműködés más intézményekkel a városban, a régióban, de akár

országosan is. Ezek különböző megjelenési szinterek és formák, amibe a kulturális élet is beletartozik, de nagyon sok minden más is. Gondolkodunk rajta, hogy a korábban működő szabadegyetemeket újra kellene indítani, hogy tartsunk kötetlenebb és nyitott előadásokat, meséljünk. A Kutatók Éjszakája is egyfajta nyitás az átlagpolgár felé is. Az a cél, hogy ide az egyetemre majd be lehessen jönni, mert itt vannak szolgáltatások, lehetőségek, programok. Ezt kommunikálni, szervezni kell, ami újabb kapacitásokat igényel. Ez a harmadik misszió most egy új terület, bár szerepként korábban is megjelent, ezzel is nagyon szeretnénk foglalkozni. Tehát ebbe több időt, energiát kell fektetni, az biztos. Már egy ideje dolgozunk azon, hogy amit jó lenne bevinni a köztudatba, ahhoz megkeressük a megfelelő csatornákat, a lehetőségeket, bizonyos értelemben most tanuljuk ezt is. Az új campuson lesz egy multifunkciós épület, kifejezetten erre a célra, koncerttermet álmodtunk ide és kiállításokat, akár időszakos kiállításokat is lehet rendezni, és rendezvényeket is lehet majd tartani itt, nagy rendezvényeket is, mert lesz egy 500 fős előadó, ami technikai megoldásait tekintve egyedülálló lesz a városban, tehát itt majd az igazán nagy konferenciákat is meg lehet rendezni. A tervekben szerepel az intelligens egyetem, a „smart university” kialakítása is, tehát az, hogy például szabadegyetemi előadásokat lehetne on-line, internetre kivinni. Miért ne lehetne egyébként közérthetőbb előadásokat, szabadegyetemi előadásokat nyilvánossá tenni, amit bárki meghallgathatna? A campus tervein látszik, hogy az épületek egy teret vesznek körbe, ahol akár 500 főt is le lehet majd ültetni, itt akár nagyobb szabadterei komoly- és könnyűzenei koncerteket, előadásokat is lehet szervezni. Az egész épületegyüttes látványtervét látszik, hogy nincs kerítéssel körbezárva, tehát nyitott lesz az egész, ami ugyan felvet biztonsági kérdéseket, de sugallja az intézmény nyitottságát is. Azt üzeni, hogy egy átlagember bármikor, amikor arra jár, akkor besétálhat. Szóval egy másfajta, egészen nyitott szellemiséget akar felmutatni.

– Az eddigi beszélgetés alapján látszik, hogy mi nem a tudományegyetemé válnak szeretnénk megcélolni, hanem az alkalmazott tudományok egyetemének szeretnénk megfelelni, azaz elsősorban helyi, regionális szerepkörben gondolkodunk, illetve az alkalmazott tudományokban, azaz a helyi ipar, társadalom, gazdaság szükségleteinek kielégítésében.

– Igen, azt gondolom, hogyha ezt így meg lehet fogalmazni, akkor ez a főiskola korábban is ezt a szerepet kívánta betölteni, és művelte is, talán sikerrel. Persze azt is szeretnénk, hogy a hallgatóink, a helyi, regionális vállalatok és intézmények, a környezet, ami minket körbevesz, is elégedett legyen azzal a teljesítménnyel, amit mi nyújtani tudunk. Az egy másik kérdés, hogyha ezt mi egy növekedési pályára helyezzük, akkor ez hogyan tud bizonyos területeken országosan, és a terveink szerint nemzetközileg is megjelenni. Fontos, hogy egyfajta földrajzi értelmű növekedés is legyen, olyan értelemben, hogy kialakítsunk egy nemzetközi kapcsolathálókat, például, hogy a nem hazai, nagy EU-s projekteken is kialakuljanak külföldi partnerségeink. Ezeket is építenünk kell, de azért ez az egyetem továbbra is szeretne gyakorlatorientált, vállalatokkal együttműködő, nyitott – egyszer a hallgatók mondták, hogy barátságos –, szó-

val egy a mostanihoz hasonló helynek megmaradni. Vagy talán még jobban azzá válni. Az egyetemné válás és a doktori iskola létrehozása, a mi tudományos munkásságunkhoz kapcsolódóan, a saját oktatói, kutatói utánpótlásunk biztosítása, és egy magasabb tudományos szint elérése érdekében meghatározó fontosságú. A mi egyetemünkben nem lesz tudományegyetem, az egy egészen más műfaj, amiből van négy az országban, és valószínűleg elég is. Ez egy nagyon praktikus egyetemné tud alakulni, de vannak olyan tervek is, amelyek azért egy kicsit messzebbre mutatnak. Berács József professzor most éppen Vietnamban próbál hallgatókat toborozni, mert Magyarországon is léteznek olyan főiskolák, melyeknek vannak külföldi hallgatói, és az is egy színtörténet lehet az egyetemnek. Évek alatt elérhető, hogy legyen itt is nemzetközi hallgatói élet, és hogy próbáljanak meg bennünket is jegyezni egyszer majd nemzetközi szinten is. Berács József kollégánk kifejezetten nemzetközi kapcsolatokkal, nemzetköziesítéssel foglalkozó szakember amellet, hogy akadémiai doktor marketingterületen. Ez a marketinggel szoros kapcsolatban áll, és ő dolgozik azon, hogy elvigye a hírünket távoli országokba, és próbáljon hallgatót hozni, ami persze nem egyik napról a másikra fog megtörténni. Ahogyan professzor úr mondja, évek befektetett munkája az, hogy nemzetközileg is láthatóak legyünk. És per pillanat még nem vagyunk láthatóak nemzetközi szinten. Ez a nemzetközi porond pedig nagyon érdekes „vadászterület” a hallgatók szempontjából. Vannak intézmények, melyek nem feltétlenül nagyobbak, mint mi, és ebbe időt, energiát fektettek, és most már láthatók, és van néhány tucat külföldi hallgatójuk. Nem hatalmas létszámokról beszélünk, de mégis tudtak idevonzani hallgatókat. Ennek egyrésztől gazdasági hozadéka is van, mert ezek igen jelentős költségterítéssel működnek, másrésztől ez egy brandépítés is, és egy újabb lépcsőfok, hogy ide már külföldről is érkeznek hallgatók.

– *A beszélgetés végére egy személyes jellegű blokkot terveztem. Az eddigi pályafutásodban elég nagy váltások voltak, hivatásos katonaként kezdted, aztán fejlesztőmérnök lettél, majd a felsőoktatásban dolgoztál, és most rektor vagy. Mennyiben segítették az előzetes tapasztalatok a rektori munkádat?*

– Szerintem sokban. A multinacionális vállalati világot személyesen ismerem, mert több mint nyolc évet dolgoztam a Knornnál különböző pozíciókban. Ennek köszönhetően ismerem azt a nyelvet, azt a gondolkodásmódot, azokat az igényeket, amelyek a vállalati szféra felől jönnek. Útem én ennek a virtuális katedrának a másik oldalán is, amikor én fogalmaztam meg, mint a vállalat munkatársa, az igényeket a felsőoktatás számára, és amikor rektor lettem, mosolyogtam, hogy most akasztják a hóhért, mert annak idején én is elmondtam, hogy mivel vagyok elégedetlen. Most megadta a sors, hogy tehetek azért, hogy ez jobb legyen. Aztán az ember ezen az oldalon sok mindenre rájön, amit amazon az oldalon sose gondolt volna. A duális képzés kialakításában is benne volt ez a tapasztalat, amikor létrehoztuk, akkor mind a két oldal fejével tudtam gondolkodni, és ez biztosan segítség volt akkoriban. A katonai pályám egy oktatási terület volt gyakorlatilag, abban az időben doktoráltam, és az oktatási tapasztalatok most is segítséget jelentenek. A honvédség is egy nagy állami intézmény, így arról is

vannak tapasztalataim. Az, hogy az ember több helyen dolgozott, többféle munkakörben, több különböző szervezetnél, az egyfajta kitekintést ad, hogy lehet a dolgokat másképp is csinálni. Az is előny, hogy nem csak egyféle megoldásban tudok gondolkodni, mivel több mindent tapasztaltam, talán többféle lehetőséget láttam arra, hogy ezt az intézményt hogyan lehet fejleszteni.

– Most július 1-jével létrejön az egyetem, és utána minden pozícióra újra pályázni kell, így a rektori ciklusod, ami négyéves lett volna, gyakorlatilag három év lesz. Mit tartasz e három év legnagyobb sikerének, eredményének?

– Igazából nem nagyon próbáltam még összegezni a rektori munkámat, mert most nagyon sodornak az események. Főleg most az integráció és az IFT, valamint az ezekkel kapcsolatos problémák foglalkoztatnak. Ahhoz majd biztosan el kell töltenem pár napot a nyáron, a szabadság alatt, hogy elgondolkodjak ezen az időszakon, hogy mit is sikerült megcsinálni, és mit nem. Majd elő kell vennem a rektori pályázatomat, és megnézni, hogy mit sikerült teljesítenem. Nem is azért, hogy megmondjam, mit hány százalékban teljesítettem, hanem inkább azért, hogy akkor mit gondoltam, és ahhoz képest mi történt. Az biztos, hogy nagyon tömény három év volt, nagyon sok mindent megcsináltunk, amit az ember akkor és ott talán észre sem vett. Azért, ha az oktatás területét nézem, akkor ez az egész gazdasági terület 2013-tól kezdett el kibontakozni, és abban nagyon sok munka van, hogy ez idáig eljutott. Szeptemberben biztosan nagyon meg lesznek hatva az elsős hallgatók láttán, akik megérkeznek erre az új szakra. Nagyon sok feladat volt abban is, hogy itt felépüljön az új campus, ezt az egészet kitalálni és végiggondolni, az nagyon sok időt, energiát jelentett. Én azt gondolom, hogy nagyon sok olyan soft jellegű mutató is van, amit számokban nem lehet kifejezni vagy nehéz megfogalmazni. Nagyon sokat akartam tenni azért, hogy itt, a főiskolán belül, a kollégák, az oktatók és a nem oktatók körében kialakuljon egy más típusú együttműködés, amit én mindig is terveztem, ahol például a decentralizált gazdálkodás és a nagyobb egyéni felelősségvállalás a jellemző. Fontosnak tartottam, hogy nyitottabban működjön ez az intézmény. Azt gondolom, hogy egy oktató, aki kutat is, az egyfajta tudatosságot igényel abban, hogy amit csinálunk, abban milyen célokat tűzünk ki, hogyan visszük azt végig. Amit mi csinálunk, az mind pénzbe kerül, ezért fontos, hogy egyfajta gazdasági tudatosságunk is legyen. Gazdaságilag nehéz éveket menedzseltünk végig, amiben nagyon fontos volt, hogy a kollégák egységesen megértsék azt a helyzetet, amiben vagyunk, hogy bizonyos dolgokat miért nem lehet, ami alkalmasint teljesen jogos igény volt, csak most éppen nem fért bele. A nagyobb önállóság mellett inkább azt mondom, hogy nagyobb felelősségünk is legyen. Jobban értsük meg azt, hogy mit, miért szabad, mit, hogyan lehet. A gazdasági folyamatokat és a működésünket ehhez alakítottuk, hoztam magammal a vállalati világból ezt a HR-es szemléletet. Azt nagyon szerettem, hogy létezik az a fajta gondolkodásmód, ahol a kollégákban az ember valódi erőforrást lát, akiket próbál segíteni, támogatni, értékelni, azt, hogy legyenek olyan típusú beszélgetések, amik arról szólnak, hogy a saját munkámról mit gondolok, milyen céljaim vannak, és a főnököm mit gondol erről, és hogy próbálunk ezen az úton továbbhaladni.

Az oktató a legnagyobb érték itt a főiskolán, és talán ezt nem mindig sikerül elmondani annyira, amennyire kellene, de ezek a beszélgetések azok, amik a vállalati világban mindig nagyon jólestek, mert ha mást nem is, az ember azért kapott valamiféle visszajelzést, és ha pozitív volt, az nagyon jólesett. Természetesen lehetett bizonyos problémákról is beszélni, amire a napok sodrában nem mindig sikerült időt szakítani. A marketinget és a kommunikációt is igyekeztünk fejleszteni, miközben én nem vagyok e terület szakértője, de sokat tanultam, hogy ezt fejlesszem, különböző projektekben, főként a beiskolázásban. Szóval az embernek sokféle terve volt, a működés, a folyamatok és az oktatási területen is. Nekem nagyon furcsa volt, aztán ehhez hozzá kellett szoknom, hogy nagyon sok helyre hívnak, nagyon sok helyre kell elmenni, sok helyen a főiskolát képviselni, és kapcsolatokat építeni, amik aztán majd idővel hozzák a maguk eredményét. Ezek mind-mind eredmények, nagyon jó három év volt.

– Azt gondolom, hogy az egyik legnagyobb eredmény, hogy a vidéki kis intézmények általában nem jól jöttek ki az elmúlt évek átalakításaiból, mert azok gyakorlatilag azt jelentették, hogy nagymértékű koncentrálódás történt. Tehát a nagy intézményekbe ment a legtöbb hallgató, és a kis intézmények veszítettek a legtöbbet. Lehet sorolni a vesztes intézményeket Bajától, Szolnokon át Gyöngyösig, csak itt a környéken. Ezzel szemben a hasonló méretről induló Kecskeméti Főiskola nemcsak meg tudta őrizni a pozícióját, hanem sok területen még erősödni is tudott, új szakokat, képzési formát és képzési területet is tudott indítani. Tehát ahhoz képest, ahonnan mi indultunk, a Kecskeméti Főiskola összehasonlítva a hasonló méretű intézményekkel, azt hiszem egyedülálló, hogy mi ebből jól jöttünk ki.

– A Magyar Rektori Konferencia ülései során a rektorokkal informálisan is szoktunk beszélgetni, és ott rendszerint egymás között megosztunk információkat az egyes intézményekről, és ezek során kialakul egy nagyon nehezen megfogható pozíciója az egyetemeknek, főiskoláknak. Nem tudjuk pontosan, hogy ezt miben mérjük, de mindenki tudja, hogy miként is rangsorolódnak az intézmények egymás alá, fölé. Nem is mindig mondjuk ki, mert ha kimondanánk, akkor már meg kellene vitatni, hogy mi alapján rangsorolunk, de azért tudjuk az intézményekről, hogy miként állnak. Ebben mi nagyon sokat léptünk előre, a megítélésünkben, abban, ahogyan ránk gondolnak, ahogyan rólunk beszélnek, és ebben persze benne van, hogy ti milyen szerencsések vagytok. Erre én mindig el szoktam mondani, hogy a szerencse, az egy dolog, mert persze kell szerencse is, mert ilyen értelemben idejött a Mercedes, és az elindított folyamatokat. De a kérdés az, hogy tudunk-e ezekkel a lehetőségekkel élni. Tehát szerencsések vagyunk, hogy idejött a világ egyik legnagyobb autógyára, és itt fölépítette azt, amit fölépített, és elképesztő az, ami ott történik, de maga a főiskola is képes volt ezt lereagálni, megfelelni ennek a kihívásnak. Az, ahogyan élni tudtunk ezekkel a lehetőségekkel, és meg tudtuk ragadni ezt a bizonyos szerencsés helyzetet, az volt a lényeges, tehát mi élni tudtunk a szerencsénkkel. Azért arra is vannak példák, hogy a hasonlóan szerencsés helyzeteket nem sikerült igazán megragadni úgy, hogy abból az intézmény is profitálni tudjon. Azért az egy nagyon jó dolog volt, hogy itt, ha nem is az első szóra, lehet, hogy egy kicsit noszogatva, de meg-

volt a reakciókészség az emberekben, maguk is meglátták a lehetőséget. És ami még nagyon fontos, ebből még csak nagy belső irigységek se lettek. Általában a felsőoktatásban, az akadémiai világban előfordul, hogy valakinek valami összejön, és akkor jönnek a rosszindulatú megjegyzések. Ebben a helyzetben valahogy mindenki érezte azt, hogy ez jó a főiskolának, még akkor is, ha most bizonyos területek jobban elhúztak, jobban tudtak pályázati pénzeket lehívni, mint a többi, de azért ebből mindenki profitálni tud, így nem szakadt szét, nem szigetesedett el az intézmény, sikerült egyben tartani. A jobban támogatott területek tudtak segíteni a másik karnak, a másik tanszéknek, és ez egy nagyon nagy érték, mert nemcsak, hogy egyben maradt az intézmény az elmúlt 16 évben, de mindez egy nagyon erős belső kapoccsá alakult. Ezeknek az eredménye az, hogy nagyon pozitív a megítéltetésünk. Sokszor hallom, hogy ebből a bizonyos álmos, vidéki kis főiskolából micsoda intézmény lett. Amit nem tudom, hogy miben mérnek – mert én mérnök vagyok, és én mindent mérni akarok –, de ez érezhető, és nyomon követhető. Nagyon jó kollégák vettek, vesznek körül. Nem tudom, hogy mennyire látszik a kívülállók számára, vagy egy másik intézmény számára, hogy ezek sok száz-, ezerórás nagy projektek, az ember sokszor éjszakázik velük, hogy kidolgozzuk, megcsináljuk, beküldjük, hogy felhívjuk, hogy igen, mi ezt akarjuk, hogy ebből legyen valami. Ritkán adatik meg egy ember életében az ilyen lehetőség, tehát ezzel most kell élni, még akkor is, ha úgy érezzük, hogy jókora rajtunk a terhelés. Nem tudjuk, hogy ez a konjunktúra meddig tart, persze azt szeretnénk, hogy mindig is így legyen, de az ember racionálisan tudja, hogy az ilyen időszakok nem tartanak örökké. A főiskolák között nagyon szépen jegyezték minket, reméljük, hogy az egyetemek sorában sem fogunk szégyent vallani!